

Luna

Marin Mihalache

Și luna rotilă pe cer căzută
De la osia unui car îngeresc
E un semn fără de tăgadă
Că a mai fost vizitată.
Într-o noapte s-au retras
De acolo cetele îngerești
Și a rămas doar pustiul
Mormânt gol al umbrelor
Și al ultimilor adieri de vânt.
Când însă luna se umple
De prea multă lumină
Ies din văgăuni zvârcolacii
Și pământeni se neliniștesc
Și de teamă tremură munții
Cei falnici din încheieturi.
La țărmuri agitate valurile
Intră în vâltori de maree
Retrăgându-se și înaintând
Într-o tulburată frământare.
Pe nicovala de aur a lunii
Rotilă căzută de la osia
Carului aceleia îngeresc
Un fierar călește potcoave
Pentru caii apocaliptici
În caz că în curând la galop
Vor trece și peste pământ.